

Ny anordning vid Verkets telefonapparater.

Telegrafverkets telefonapparater äro, som bekant, försedda med en tryckknapp, med hvilken induktionsrullens sekundära lindning kan, under det man lyssnar, förbistängas och talljudet därigenom göras starkare. Vid långlinietelefonering är denna anordning isynnerhet af stort gagn. Under sådan telefonering är det emellertid önskligt, om talet höres svagt, att hafva tillgång till ännu ett annat medel att göra ljudet lättare uppfattbart, nämligen användningen af en extra hörtelefon. Gagnet af denna består gifvetvis icke däruti, att den inkommande talströmmen förstärkes - tvärtom måste tillkomsten af den extra hörtelefonen, seriekopplad med mikrotelefonens hörapparat, nedsätta denna ström. Att talet det oaktadt blir lättare att uppfatta beror tydligen derpå, att man med hörapparaten för bägge öronen utestänger främmande störande ljud och därigenom bättre kan koncentrera sin uppmärksamhet på det svaga ljudet i hörtelefonerna.

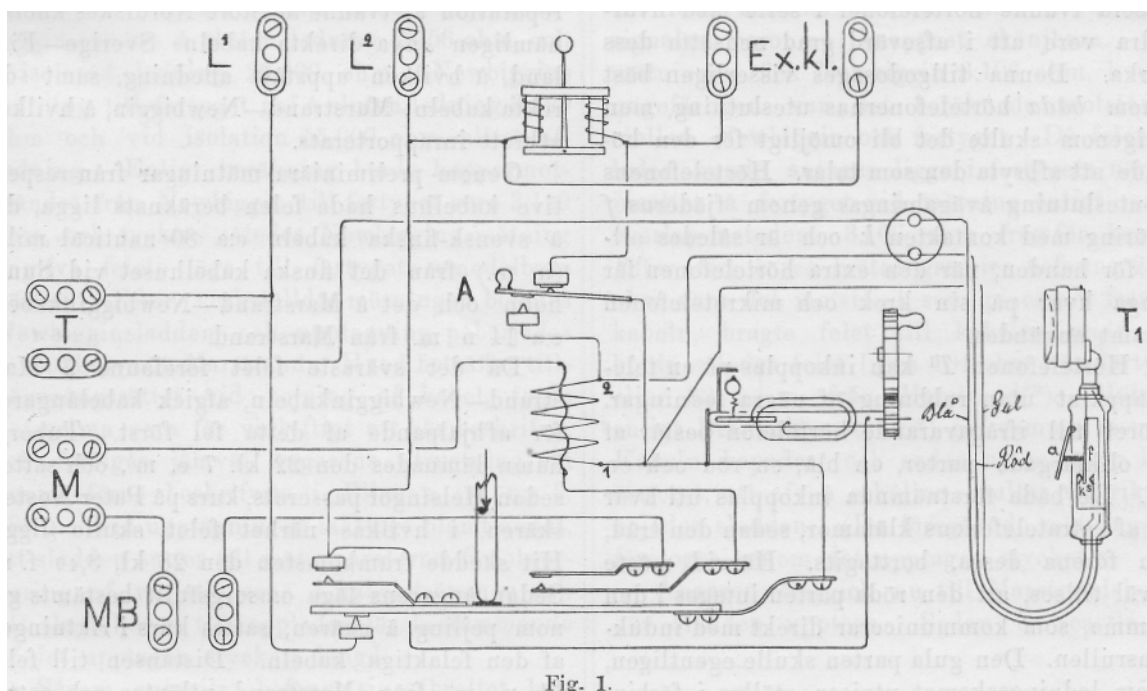

Fig. 1.

Användningen af dubbla hörapparater har emellertid hittills varit förbunden med den olägenheten att knappen för induktionsrullens utkoppling ej kunnat manipuleras, då ju bägge händer varit bundna. För afhjälpan det af denna brist har telegrafverkets verkstad under förra året konstruerat en hörtelefon, i hvars skaft är inlagd en anordning för induktionsrullens förbistängning. Denna anordning kan således manipuleras, under det apparaten hålles i handen.

Fig. 1 visar, huru den nya, för användning jämte mikrotelefonen afsedda, hörtelefonen T^1 är beskaffad samt sättet för dess anslutning till telefonapparaten. Den uti telefonens skaft inlagda lamellfjäders f bringas genom tryckning å tungan a mot städkontakten s men återtar, i följd af sin egen fjädring, lägst mot hvilokontakten k , så snart tryckningen å tungan a upphör. Som synes af fig., är T^1 så inkopplad, att fjädern f och städkontakten s stå i förbindelse med hvar sin ända af induktionsrullens sekundära lindning. Denna lindning är följaktligen förbistängd, så länge tungan a hålles nedtryckt.

Men anordningen i hörtelefonens T^1 skaft tillgodoser äfven en annan fordran, nämligen den extra hörtelefonens uteslutning då man talar. Att låta den utgående talströmmen passera tvänne hörtelefoner i serie med hvarandra vore att i afsevärd grad nedsätta dess styrka. Denna tillgodosåges visserligen bäst genom *båda* hörtelefonernas uteslutning, men därigenom skulle det bli omöjligt för den hörande att afbryta den som talar. Hörtelefonens T^1 uteslutning åvägabringas genom fjäderns f beröring med kontakten k och är således alltid för handen, när den extra hörtelefonen får hänga kvar på sin krok och mikrotelefonen ensamt användes.

Hörtelefonen T^1 kan inkopplas på en telefonapparat utan rubbning af några ledningar. Snöret till ifrågakvarande hörtelefon består af tre olikfärgade parter, en blå, en röd och en gul. De båda förstnämnda inkopplas uti hvar sin af extratelefonens klämmor, sedan den tråd, som förena dessa, borttagits. Härvid måste likväl tillses, att den röda parten intages i den klämma, som kommunicerar direkt med induktionsrullen. Den gula parten skulle egentligen, såsom ledningsskernat utvisar, ställas i förbindelse med upphängningsklykans häfstång, men då det uti vanliga telefonapparater ej finnes någon ytterkontakt, som direkt kommunicerar med denna punkt, kan den gula parten af snöret i stället inkopplas på linieklämman L^2 . Under samtal ligger nämligen nyssnämnda häfstång mot sin öfre med L^2 direkt förbundna kontakt, vid andra tillfällen åter står den gula parten för afbrott uti kontakten s och kan därför ej införa något fel uti ledningarne.